

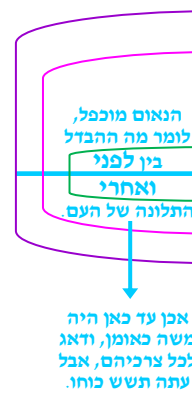
עמוד ב: המשך מבנה הפרק ומקבילות

פרשת בהעלותך פרק יא - מלחמת הרוח בתאוות הבשר בסיפור קברות התאוה

א ויהי העם כמתאננים, רע באזני ה'; וישמע ה', ויחר אפו, ותבער-בם אש ה', ותאכל בקצה המחנה. ב ויצעק העם, אל-משה; ויתפלל משה אל-ה', ותשקע האש. ג ויקרא שם-המקום ההוא, תבערה: כי-בערה בם, אש ה'. ד והאספסוף אשר בקרבו, התאוה ותאוה; וישבו ויבכו, גם בני ישראל, ויאמרו, מי יאכלנו בשר. ה זכרנו, את-הדגה, אשר-נאכל במצרים, חנם; הקשאים, ואת האבטחים, ואת-החציר ואת-הבצלים, ואת-השומים. ו ועתה נפשנו יבשה, אין כל-בלתי, אל-המן עינינו. ז והמן, כזרע-גד הוא; ועינו, כעין הבדלח. ח שטו העם ולקטו וטחנו ברחים, או דכו במדכה, ובשלו בפרור, ועשו אתו עגות; והיה טעמו, כטעם לשד השמן. ט וברדת הטל על-המחנה, לילה, ירד המן, עליו. י וישמע משה את-העם, בכה למשפחתיו-איש, לפתח אהלו; ויחר-אף ה' מאד, ובעיני משה רע. יא ויאמר משה אל-ה', למה הרעת לעבדך, ולמה לא-מציתי חן, בעיניך לשום, את-משא כל-העם הזה-עלי. יב האנכי הריתי, את כל-העם הזה-אם-אנכי, ילדתיהו: כי-תאמר אלי שאהו בחיקך, כאשר ישא האמן את-הינק, על האדמה, אשר נשבעת לאבתיו. יג מאין לי בשר, לתת לכל-העם הזה: כי-יבכו עלי לאמר, תנה-לנו בשר ונאכלה. יד לא-אוכל אנכי לבדי, לשאת את-כל-העם הזה: כי כבד, ממני. טו ואם-ככה את-עשה לי, הרגני נא הרג-מצאתי חן, בעיניך; ואל-אראה, ברעתי.

הפי המקביל לכאן הוא המן-שמות טו. שם המילה המנחה ללקטו, מעט, 9 פעמים. כאן הבקשה היא מותרות כי כבר יש מן, ומילת המפתח-אסף, הרבה. מופיע כאן ללקטו פעם עשירית לרמוז על ההבדל.

הכעיסו את ה' מאד בניגוד לפס' א, ולכן מידה כנגד מידה מכה רבה מאד-פס' לג.

יב האנכי הריתי, את כל-העם הזה-אם-אנכי, ילדתיהו: כי-תאמר אלי שאהו בחיקך, כאשר ישא האמן את-הינק, על האדמה, אשר נשבעת לאבתיו. יג מאין לי בשר, לתת לכל-העם הזה: כי-יבכו עלי לאמר, תנה-לנו בשר ונאכלה. יד לא-אוכל אנכי לבדי, לשאת את-כל-העם הזה: כי כבד, ממני. טו ואם-ככה את-עשה לי, הרגני נא הרג-מצאתי חן, בעיניך; ואל-אראה, ברעתי. יז ויאמר משה אל-ה', אל-משה, לי שבועים איש מזקני ישראל, אשר ידעת, כי-הם זקני העם ושטריו; ולקחת אתם אל-אהל מועד, והתיצבו שם עמך. יח וירדת, ודברתי עמך שם, ואצלתי מן-הרוח אשר עליך, ושמתי עליהם; ונשאו אתך במשא העם, ולא תשא אתה לבדך. יט ואל-העם תאמר התקדשו למחר, ואכלתם בשר-פי בכיתם באזני ה' לאמר מי יאכלנו בשר, כי-טוב לנו במצרים; ונתן ה' לכם בשר, ואכלתם. כ לא יום אחד תאכלו, ולא יומים; ולא חמשה ימים, ולא עשרה ימים, ולא, עשרים יום. כא עד חדש ימים, עד אשר-יצא מאפכם, והיה לכם, לזרא: יען, כי-מאסתם את-ה' אשר בקרבכם, ותבכו לפניו לאמר, למה זה יצאנו ממצרים. כב ויאמר, משה, שש-מאות אלף רגלי, העם אשר אנכי בקרבו; ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו, חדש ימים. כג הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם; אם את-כל-דגי הים יאסף להם ומצא להם.

הביטויים בתלות משה-פס' יא, תשובת ה' כאן, מקבילים לשמות ה, כב-ו, א אבל שם משה מסתגר וחשב שהסבל בא בגללו, ופה לא יכול לסגור, ולכן מתלונן על שליחותו בלי לקטוג על ישראל.

כד ויאמר ה' אל-משה, היד ה' תקצר; עתה תראה היקרך דברי, אם-לא. כה ויצא משה-וינדבר אל-העם, את דברי ה'; ויאסף שבועים איש, מזקני העם, ויעמד אתם, סביבת האהל. כו וירד ה' בענן, וינדבר אליו, ויאצל מן-הרוח אשר עליו, ויתן על-שבועים איש הזקנים; ויהי, כנוח עליהם הרוח, ויתנבאו, ולא יספו. כז וישארו שני-אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד ותנח עליהם הרוח, והמה בכתבים, ולא יצאו, האהלה; ויתנבאו, במחנה. כח וירץ הנער, ויגד למשה ויאמר: אלדד ומידד, מתנבאים במחנה. כט ויען יהושע בן-נון, משרת משה מבחרי-ויאמר: אדני משה, כלאם. לו ויאמר לו משה, המקנא אתה לי; ומי יתן כל-עם ה', נביאים-כי-יתן ה' את-רוחו, עליהם. לו ויאסף משה, אל-המחנה-הוא, וזקני ישראל. לא ורוח נסע מאת ה', ויגזו שלמים מן-הים, ויטש על-המחנה כדרך יום כה וכדרך יום כה סביבות המחנה-וכאמתיים על-פני הארץ. לב ויקם העם כל-היום ההוא וכל-הלילה וכל יום המחרת ויאספו את-השלו-הממעט אסף עשרה חמרים; וישטחו להם שטוח סביבות המחנה. לג הבשר עודנו בין שניהם-טרם יכרת; ואף ה' חרה בעם ויזף ה' בעם מכה רבה מאד. לד ויקרא את-שם-המקום ההוא, קברות התאוה: כי-שם, קברו, את-העם, המתאווים. לה מקברות התאוה נסעו העם, חצרות; ויהיו, בחצרות.

Parashat Beha'alotekha

Every sin has its effect, and even Moshe was affected by the sins of the Jewish people. When he turns to God with a complaint **we find that Moshe repeats himself**, indicating the effect on him from the beginning of his statement to the end – as Rashi and Hazal teach “Moshe’s strength became weak, like that of a woman.”

Perhaps these sins foreshadow the sins that follow, like the sin of the spies and the sin of Korah.

The **central word in this parashah is a's'af**, meaning a lot - very, very much. The people collected a lot – much more than they needed. This stands in contrast with the manna, where they took only as much as they needed for that day, indicating their belief and reliance on God on a daily basis. In our case, the people showed a lack of faith in God, which leads to other, more serious breaches of faith, beginning with the sin of the spies and ending with a lack of understanding of God’s leadership, which led to the revolution of Korah,